



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2539/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Драгана Ћилас и Марија Јоксовић, адвокати из ..., против тужене „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1571/18 од 26.02.2019. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1571/18 од 26.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1571/18 од 26.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 563/18 од 25.09.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено да је ништава одредба члана 6. став 1. и 2. Уговора о готовинском кредиту бр. ... и тужена обавезана да тужиоцу плати 10.450,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.06.2018. године до исплате и 617,05 динара на име обрачунате камате до 19.06.2018. године. Тужбени захтев је одбијен у делу законске камате на износ од 617,05 динара за период од 20.05.2018. године и у делу захтева за утврђење ништавости одредбе члана 6. став 3. наведеног Уговора. Истом пресудом тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 83.236,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1571/18 од 26.02.2019. године, жалба тужене је делимично усвојена па је преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев за накнаду трошкова поступка преко 48.136,00 динара до досуђених 83.236,00 динара, са законском каматом на ову разлику, од извршности пресуде до исплате. У преосталом усвајајућем, а непреиначеном делу, жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, с обзиром да банка има право на накнаду трошкова обраде кредита, али је у конкретном случају тужбени захтев усвојен јер туженау уговору није навела, нити је у поступку доказала који су то стварни трошкови и на шта се односе трошкови обраде кредита у износу који је тужиоцу наплаћен. Тужена у ревизији указује на одлуке апелационих судова којима је на другачији начин одлучено о истоветном тужбеном захтеву, али другачија одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом не значи нужно и другачије правно схватање, јер она зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавање судске праксе или ново тумачење права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, ради утврђења делимичне ништавости уговора и исплате, поднета је 16.03.2018. године, а вредност предмета спора је 11.067,05 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић